

KÖZGYŰLÉSEN

Monoszlóy M. Dezső

A szívembe a szerelem beleköltözött,
piros manók futnak a fűzöld fák között,
csillagok úsznak az autóbusz tetején,
fejemben fordítva szalad a táj,
pereg a szó:
ugyebár, ugyebár, ugyebár...

A fenyvesek csúcsán fekete macska az éj,
szemén zölden csillog a túlevelű hályog,
pereg a szó:
kedves elvtársak, vendégek, barátok...

A sziklához láncolták Andromédát,
szörnyként a parthoz úszni volna jó,
az ágyamon meztelen nyújtózik Kató,
... mindazonáltal, mindazonáltal...
pereg a szó, pereg a szó.

A múltó perc a pázsiton legel,
a láthatatlan térbe sompolyogva
ragadozóként jön az új perc, s nyelvén
pötytős gombaként nő az éhe, szomja,
párduc lesket így a méla őzre,
pereg a szó:
tekintettel a tekintendőkre...

Egy margarétán hintázó muzulmán
fehér turbánnal sárgán integet,
feje körül vad repülőként döngnek
acélbordájú vasszemű legyek,
üvegharangot húz egy hangyaszázad

pereg a szó:
ehhez nem kell magyarázat,
nem kell magyarázat.

Az ütőeremben pizstrángok hasalnak,
kék-piros foltjuk színesen dobog,
borjúbőrbe bújva szalmaszállal
szájamig halásszák pajkos angyalok.
Télen egyszer hőembert csináltunk,
a hamisgulyásnak kozmás íze volt,
pereg a szó, rátódít a szomszéd:
tavaly is kérem erről szónokolt...

Hatvan évesen lehet már meghalni,
a „lesz” napoknál kétszer több a „múlt”,
pereg a szó:
A termelés üteme elvtársak
az utóbbi évben kissé feljavult.

Mindenki elvégre valameddig eljut,
iskola, futballmeccs, jólesett a spriccer.
A lábaimban virgonc százlábúként
tegnapból a máig moco-rog az inger.
A levegő színe is olyan,
sarkain füstből lengnek szürke szárnyak.
Pereg a szó:
a tények tények, bárhogy is vitáznak.

Zöld parajként burjánzik a frázis
közötte tarkáll az élet kék szeme,
a szónok néha a semmibe sandít,
a paradicsomlevesem vajon látja-e?
s a spékelt borjút amit tegnap ettem?
pereg a szó:
engedtessék meg, hogy ez lehetetlen,
hogy ez lehetetlen, hogy ez lehetetlen.

Ha horkolni tudna a rántotta
sárga habot fújna, olyat mint a porzó,
kilenc szarvasbikát kerget hét vadorzó,
kilenc törve héttel,
pereg a szó, pereg:
hit nélkül az ember, mondják kire néz fel?
kire kire néz fel?
kire, kire nézfel...?

Csikorgó felvonók a szavak és a számok,
meg kell fogódkodni a fűzöld fák között,
a szívembe a szerelem beleköltözött,
csillagok úsznak az autóbusz tetején,
fejemben fordítva szalad a táj,
bárhogy morog a mindazonáltal,
s a kecskeszakállú: ugyebár, ugyebár, ugyebár.